

Ze sborových akcí

Ne	7. 11.	9:30	bohoslužby, křest (E.Čašková)
Ne	7. 11.	19:00	Křesťanská spiritualita - 2. setkání (E. Čašková)
Po	8. 11.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	9. 11.	14:30	setkání starších věkem
Út	9. 11.	19:00	biblická hodina (E. Čašková)
Čt	11. 11.	19:00	schůze staršovstva
Ne	14. 11.	9:30	bohoslužby (E.Čašková), sbírka na biblické překlady
Út	16. 11.	14:30	setkání starších věkem
Út	16. 11.	19:00	ekumenická biblická hodina (P. Filipi)
Ne	21. 11.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)
Út	23. 11.	14:30	setkání starších věkem
Út	23. 11.	19:00	biblická hodina (E. Čašková)
Čt	25. 11.	19:30	setkání střední generace (promítání filmu)
Pá	26. 11.	19:00	slavnost světla - Taizé
Ne	28. 11.	9:30	bohoslužby - 1.adventní, VP (E.Čašková), seniorátní sbírka na pomoc potřebným sborům
Út	30. 11.	14:30	setkání starších věkem
Út	30. 11.	19:00	biblická hodina
Ne	5. 12.	9:30	bohoslužby, 2.adventní (P.Špirko)
Ne	5. 12.	11:00	do 17:00; adventní vánoční trh ve vestibulu
Po	6. 12.	17:00	schůzka křesťanské služby
Út	7. 12.	14:30	koncert (R.Kvapil - klavír)

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb* a *Jana Šarounová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\LaTeX 2_{\epsilon}$ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Vyhledka na střeše památníku se líbila všem

Obsah

Já tě provázím a já tě nesu	2
O knihách, životě a víře	5
S dětmi ve sboru	8
Fair Trade je víc než prodej	10
Time management jako duchovní úkol	13

Já tě provázím a já tě nesu

Kázání bratra profesora Manfreda Oeminga z Heidelbergu na Vinohradech
24.10.2010

Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákože, tvůrce tvůj, Izraeli: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě svým jménem, jsi můj. ² Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. ³ Neboť já Hospodin jsem tvůj Bůh, Svatý Izraele, tvůj spasitel. Jako výkupné jsem dal za tebe Egypt, Kúš a Sebu dal jsem místo tebe. ⁴ Protože jsi v očích svých tak drahý, vzácný, protože jsem si tě zamiloval, dám za tebe mnohé lidi a národy za tvůj život. ⁵ Neboj se, já budu s tebou. Tvé potomstvo přivedu od východu, shromáždím tě od západu. “

Izaiáš 43:1–5

Milí bratři a sestry,

znáte také ty chvíle, kdy byste nejraději hlasitě nařikali a kdy máte pocit, že na to máte právo? Znáte tu touhu vykřičet svou starost, svůj strach, svou nespokojenost a frustraci? Já tenhle pocit nutkání k nářku znám velmi dobře. V posledních měsících jsem ho zažíval obzvlášť často při návštěvách v nemocnici. Opakovaně jsem se setkával s lidmi ve velkých bolestech, kteří leželi v posteli a nařikali a chtěli nařikat. Jeden tiše a zahořkle, jiný nahlas, pomateně a bez sebe. „Jak to, proč právě

já?“ třeba po náhlém naprosto neočekávaném infarktu. A já sám jsem tuhle nutnost nařikat cítil a prožívám ji pořád znovu. Takovým lidem i sám sobě pak říci něco, co skutečně potěší, je velmi těžké. Co vůbec může být útěchou v situaci trápení? Většina lidí hledá útěchu v alkoholu, v prášcích nebo taky ve velmi povrchním rozptýlení. Co na to ale mám říct jako farář? Když tu situaci bagatelizuji a zlehčuji, působí taková útěcha spíš cynicky, jako výsměch. Když se snažím přejít takovou vážnou situaci všeobecnými frázemi, připadá mi, že utíkám jako ten, kdo skutečnost nechce vzít vážně. Když lidi utěšuji vírou v Boží budoucnost, která překoná i smrt, mnozí si myslí, že je chci vodit za nos a že neberu jejich strach v celé jeho krutosti vážně. Náрек ale chce, abychom ho brali vážně, protože je vážný, dokonce smrtelně vážný.

Člověk může svou situaci – svou přítomnost vidět velmi různě. Vidí utrpení, vidí nesmyslnost a cítí bezvýchodnost. Bůh ale vidí tutéž situaci docela jinak. V Božích očích už je i uprostřed utrpení dávno rozhodnuto o změně k lepšímu. Viděno Božíma očima je člověk ještě v té mizerné situaci, ale ta už se vlastně změnila. Jen on to ještě neví. A ještě tomu nevěří.

Prosíme, abyste v případě zájmu o dovolenou v Janských Lázních vyplnili tento anketní lístek (předběžnou přihlášku) a odevzdali jej sborové sestře do 10. prosince 2010.

Jméno a příjmení	Věk	Mám zájem o dětskou postýlku (ano/ne)

Rád(a) bych byl(a) ubytován(a) s:

✕

Autem na bohoslužby

Nevypadá to zrovna jako ekologická výzva, však se také netýká těch, kdo mohou do kostela pohodlně dojet MHD nebo ještě lépe dojet pěšky. Někteří bratři a sestry by to sice rádi tak dělali, ale zdraví jim už dobře neslouží a cesta do kostela je pro ně zvláště v zimních měsících velmi obtížná. Ve sboru jsou však mnozí ochotní řidiči,

kterým malá zajížďka nečiní potíže – a tak prosíme ty, kdo by rádi pravidelně nebo alespoň občas nabídku odvozu autem na bohoslužby využili, aby se bez rozpaků přihlásili u sborové sestry. Zároveň se mohou hlásit i řidiči, kteří by se chtěli a mohli k této aktivitě připojit, byť i nepravidelně.

jaš

ve čtyřech, je to také řešení – hlavně pro ty, kdož mají menší a skladnější děti).

- ☞ **Stravování** v ceníku je cena polopenze, odběr stravy je možné na místě domluvit podle potřeby (začíná se večerí 26.2. a končí snídaní 4.3.). Stejně jako v loňském roce bude v poledne k dispozici polévka.
- ☞ Při obsazování jednotlivých pokojů se budeme snažit vycházet z vašich přání, a proto bychom rádi požádali ty z vás, kteří pojedou sami nebo naopak ve větším počtu, aby věnovali pozornost té části níže uvedeného dotazníku, kde je možné uvést, s kým si přejete být ubytováni.

V nastávající sezóně nabízíme pobyt pouze s polopenzí. Snídaně budou probíhat v čase 7.30 –9.30 hod, večere 17.00–18.30 hod. Ubytování bude připraveno v sobotu po 14. hod, pobyt začíná společnou večerí v 17:30 hodin a končí v pátek ve 14:00.

SOLA FIDE – Ceník 2011

Ceny	Ubytování se snídaní	Ubytování s polopenzí
Osoba nad 12 let	375,-Kč /noc	450,-Kč /noc
Dítě od 3 do 12 let (včetně)	315,-Kč /noc	375,-Kč /noc
dítě do tří let na přistýlce (včetně)	50,-Kč /noc	
pobytová taxa	Cca 20 Kč dospělá osoba/den	

Ceník vleků najdete na www.cerna-hora.cz.

- ☞ **Cena za pobyt** pod tímto textem je tabulka s ceníkem, podle kterého si můžete spočítat cenu pobytu. V tomto roce SOLA FIDE požaduje **zálohu na pobyt ve výši 1000 Kč na osobu. Tu je nutné složit do 10.1.2011** (informace o tom, jak a komu zálohu skládat, budou ve farní kanceláři). Pokud pobyt zrušíte, je potřeba zaplatit storno poplatků (při zrušení méně než 14 dní před příjezdem 50% a méně než jeden týden před příjezdem 100% z ceny ubytování. Pokud nepojedete z důvodů nemoci, vybírá se jen manipulační poplatek 100 Kč (je však potřeba mít potvrzení od lékaře).

Tak se vedlo i těm Izraelitům v babylonském zajetí. Bůh už dávno rozhodl, že je z toho zajetí vysvobodí. Už dávno se rozhodl, že ukončí jejich exil a přivedí docela novou politickou situaci... Nechal už svého proroka kázat o změně, o záchraně. Ale lidé nerozpoznali znamení času a nařikali dál.

Ve Starém Zákoně slyšíme často hlasitý nářek, a sice právě z úst zbožných lidí. Právě ti, kteří věří, že je to Bůh, kdo stvořil svět a kdo ho udržuje, právě ti, kteří počítají s velkou Boží mocí, právě ti nařikají. Zvláště tehdy, když člověk věří, že Bůh je tady přítomen a svět drží ve svých rukou, tehdy se člověk ptá: Proč se to také neprojeví na mně a na nás, když se na něj spoléháme a důvěřujeme mu? A mnohonásobná výzva „Probud' se!“ v žalujících žalmech je výrazem nejhlubšího nářku nad tím, že se zdá, že Bůh spí. Zdá se, že moc mají utiskovatelé a násilníci, ale vysvoboditel nepřichází, ten tu chybí.

V tomhle zážitku, že Bůh je daleko, jsou paradoxně ateisté i věřící zajedno. I bezbožník nařiká nad temnými mocnostmi světa jako je nemoc, závislost, smrt. I ten, kdo nemůže v Boha věřit, obžalovává mocné tohoto světa a žalostné podmínky ve světě. Když nařikají, jsou si lidé možná ještě bliž, než když mají radost. Ale přesto se podstatně liší nářek lidí zbožných a lidí bezbožných. Já sám mám tyhle dvě strany v sobě:

když naříkám ve chvílích, kdy se mi zdá, že nemůžu věřit v Boží stvořitelkou moc a v jeho milující náklonnost k nám lidem, ke každému z nás, ke mně i k tobě, ve chvílích, kdy se mi dokonce i Boží existence jeví pochybná a nejistá, je můj nářek bez naděje. Je to studené a tvrdé jako led, když nářek není komu adresovat. Když už nevím, ba ani nedoufám, že Bůh je tady a že mě slyší. Co pak ještě zůstane? Co mně dá naděje? Hrozí mi, že se utopím v bouři starostí a strachu. Možná mě napadne žalující modlitba, podobně jako když se modlil Voltaire:

Milý Bože, jestli existuješ, pomoz mi, jestli můžeš, a zachraň moji duši, jestli nějakou mám.

Ale většinou toho zůstane ještě méně. Nářek se změní v rezignaci nebo v neadresné bédování nebo ve vztek, zuřivost, hněv.

Ale ve chvílích, kdy cítím Boží přítomnost a mohu naplno přitakat jeho lásce, v takových chvílích dostává můj nářek docela jiný zvuk. Pak už v tom nářku zaznívá očekávání, že Bůh skutečně pomůže. „*Potěšte, potěšte můj lid. Já jsem váš Utěšitel,*“ tak zní začátek té Boží odpovědi na nářek proroka v babylonském zajetí, kterého trochu uměle nazýváme Deuteroizaiášem. Na volání o pomoc reaguje Bůh dvojitým ujištěním: *Neboj se, vždyť já jsem tě vykoupil. Povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj.*

Jsem tu pro tebe. Já tě utěším. To

znamená velice mnoho. Skrze všechny temnoty, uprostřed všeho nářku jsem já, tvůj Bůh, s tebou a jdu spolu s tebou. Ať se zvedají vlny ve tvém životě kdovíjak vysoko, ať je cesta života mořem času jak chce nebezpečná, já tě nenechám padnout. Na to se můžeš spolehnout. Nikdy nejsi sám. Ani v nemoci ani ve smrti. Já tě provázím a já tě nesu. To ti říkám jako mocný Stvořitel nebe a země, který přikazuje mořím a vede dějiny světa.

Bůh zná důvody našeho naříkání a ptá se ze své perspektivy: Čeho se vlastně tolik bojíš? Když půjdeš přes vody, budu s tebou a proud tě nestrhne. Když půjdeš ohněm, nespálíš se a plamen tě nepopálí. Proč se chvěješ jako osikový list? Udělej si jasno: I lidé, ze kterých máš strach, jsou smrtelní. To mi připomíná jednu dobrou radu mé maminky, když jsem jako školák měl z jednoho učitele velký strach. Řekla mi: Chlapče, musíš si představit, že tenhle muž, který ti nahání hrůzu, stojí před tebou v podvlíkačkách, v plandajících trenýrkách, které mají možná ještě na tom nejhorším místě díрку. Mně to tehdy moc pomohlo a chtěl bych tuhle radu předat dál. Je báječné, když ti silní mužové a ženy, vládcové a furie tohoto světa jsou zbaveni svého kouzla, když je prokoukneme jako stvoření. Knížata jsou také jen lidé, kteří umírají, když si hrob vezme svou kořist. Je to útěcha, že Bůh vidí náš strach realističtěji a kritičtěji než my lidé. A je

dobře, když se necháme Božím slovem vést k takovému kritickému prokouknutí a omezení démonských mocností. Osvícení je také způsob, jakým Boží paže dnes osvobozuje a napičuje draky na kopí.

Shrňme ještě jednou tyto součásti boží péče o nás: je zde příslib samotného milujícího Boha, který je jasnější než všechno ostatní, je zde kritická Boží otázka na toho, kdo se bez míry bojí, nebezpečné a ohrožující mocnosti jsou zbaveny svého kouzla a demytologizovány a nakonec je tu poukaz na to, že Boží soud nebo jeho spása se uskutečňuje ve volbě mezi těmito možnostmi – žít život darovaný Bohem, život v naději, anebo žít bez Boha. To je něco, podle čeho se můžeme řídit i v pastoračních rozhovorech. Zbavuje nás to strachu, utěšuje a posiluje.

A kde my sami můžeme zažít něco z téhle Boží péče o nás? Kde najdeme tuhle Boží útěchu? Najdeme ji v Bibli, v kázaném Božím slovu a v dnešních bohoslužbách tady.

Vaše farářka je taková Boží hlásná trouba, je pověřena, aby vyřizovala radostné a potěšující poselství. Celá kniha Deuteroizaiáše je vlastně povoláním a pověřením kazatelů. Stejně jako prorok měl vyřizovat Boží slovo, aby utěšil a povzbudil Boží lid, je právě k tomu pověřen také každý farář ve svém kazatelském úřadu. Kazatel nemá chtít být ani politik ani psycholog ani moralista nebo filozof, kaž-

lete se za nás. V lásce Kristově jmenem staršovstva sboru

Pavel Kučera, farář v Aši

Time management jako duchovní úkol

Opravdu nemáme čas? Nebo s ním jen neumíme zacházet? Knížka F.Assländera a A.Grüna, „Time management jako duchovní úkol“ spojuje zkušenosti benediktinského mnicha a špičkového manažera. V otázce času nejde jen o to, jak rychleji a efektivněji, ale také „proč“ a „k čemu“ čas využít. Knížka se zabývá také sebezpoznaním, různým vnímáním času v jednotlivých fázích života a v různých situacích. Jako lákadlo nabízím názvy kapitol: Co je čas? Čas jako systém a řád. Past urychlení. Zvolnit tempo. Ora et labora. Čas v naší duši. Význam cílů. Praxe řízení sebe

samého. Cílem je cesta.

Obzvlášť mě oslovila věta: *Nemám čas je věta zcela nelogická. Čas je tu stále, 24 hodin denně. Záleží na tom, k čemu ho využijeme... Místo „nemám čas“, bychom měli říci „považuji něco jiného za důležitější, pohodlnější nebo zajímavější, a proto tomu dávám přednost.“* (str.17)

Právě vydaná knížka o 221 stranách malého formátu je k zapůjčení ve sborové knihovně. Vřele doporučuji.

Ester Čašková

Janské Lázně 2011

Rádi bychom vás pozvali na společnou zimní dovolenou v rekreačním zařízení SOLA FIDE v termínu

Od soboty 26. 2. do pátku 4. 3. 2011

▪ **Ubytování** je ve dvoulůžkových (a několika třílůžkových) pokojích (většinou mají pokoje koupelnu a WC, některé pokoje mají přistýlky, k dispozici jsou 3

dětské postýlky). Místa je dost, přesto pokud by se nedostávalo, je možné ještě dát na některé pokoje molitany (kdo by chtěl být v pokoji se třemi postelemi

dový sbor“, kterým signalizujeme lidem zvenčí svůj zodpovědný přístup k lidem v rozvojových zemích. Věra Lukášová a Magdalena Jelínková

Sborová solidarita II.

Z dopisů

Do sboru v Krakovanech jsem nastoupil na poloviční úvazek 1.8.2010 a zároveň jsem farářem na poloviční úvazek v Novém Bydžově.

V Krakovanech působil dosud jáhen ing. Německý, který sem dojížděl vlakem. Pro příchod nového kazatele bylo třeba faru generálně opravit. To se do značné míry podařilo

díky půjčce z JTD a obětavosti některých bratří při práci. Také naše rodina se od června tohoto roku zapojila do práce, některé práce dosud svépomocí pokračují. Sbor je zde malý, ale vyučuji náboženství ve škole (4 děti). Lidé, kteří tvoří jádro sboru, jsou obětaví.

Jaroslav Kučera, farář v Krakovanech

Vašeho daru si velmi vážíme a velmi ho potřebujeme. Naše pracování zde, v několika lidech, je bez konce, resp. vyhlížíme jednou na konci, co dobrého nám Pán Bůh při-

praví v nebesích. V poslední době jsme se podíleli na několika akcích společně s bratrskými sbory v Německu, kromě toho pokládáme novou střechu na kostele v Hranicích. Mod-

dopádně ne ve svém úřadu kazatele. Má být prostě tím, kdo neříká svoje slova, ale jako svědek předává dál slovo Boží. A to má dělat všude, především však při bohoslužbách. Dnes se o to pokouším zástupně já, příští týden to bude zas někdo jiný. Ať jsou naše osobitosti jakékoliv, smíte od nás všech očekávat to, že se snažíme do-

svědčovat toto útěšné Boží slovo.

Protože jsi v očích mých tak drahý, vzácný, protože jsem si tě zamiloval, dám za tebe mnohé lidi a národy za tvůj život. ⁵ Neboj se, já budu s tebou. Tvé potomstvo přivedu od východu, shromáždím tě od západu. Amen.

O knihách, životě a víře

Rozhovor s Alešem Laichterem

K domluvenému rozhovoru jsme se sešli u Aleše doma – v domě, který je dílem známého architekta Jana Kotěry. Cesta po schodech nádherně vymalovanou chodbou s ještě hezčím zábradlím, do bílých prosklených dveří, za velkým oknem červánky nad Hradčany. Není divu, že v pohodlném křesle nad čajem ze starých hrníčků se pak příjemně povídalo.

Zasvěťte mě nejprve trochu do rodiny Laichterových – váš dědeček byl Jan Laichter, zakladatel známého nakladatelství, a tatínek František Laichter, který pokračoval v otcově díle. Co s sebou neslo dětství a dospívání v rodině, pro kterou knihy znamenaly tolik?

Dědeček měl tři syny, nejstarší Jan asi původně měl být tatínkovým pokračovatelem, vystudoval kunsthistorii, ale zachytila ho 1. světová válka.

Snažil se vojně uniknout studiem medicíny, nakonec ho to před ní však stejně nezachránilo. O nakladatelství neměl ale tak úplně zájem. Druhý

syn Prokop vystudoval malířskou akademii, můj tatínek František filozofii. Dědečkovi nejspíš připadalo, že s nakladatelstvím by to nejlépe šlo jemu, byli na podobné vlně, rozuměli si. Tím, kdo v dědečkově práci pokračoval, se stal tedy nakonec tatínek. Dědeček tatínkovi umožnil i studium v cizině – v Lipsku, potom

v Mnichově a v Paříži. Tématem jeho diplomové práce byla práce francouzského nakladatele Charlese Péguyho, což mu dalo teoretický základ k nakladatelské činnosti, kromě toho se po skončení vysoké školy ještě vyučil v oboru nakladatelském.

Jak to poznamenalo výběr vašeho povolání? Chtěl jste původně pokračovat v dědečkově a tatínkově díle?

Nakladatelství byla zrušena v březnu 1949, nakladatelskou činnost již nesměly provádět soukromé osoby. Já byl v páté třídě. Patřím mezi ty, kdo šli zkrátka tam, kam mohli, nemohl jsem si vybírat. Myslím, že kdyby byla jiná doba a mohl bych si svobodně a bez ohledu na svůj původ vybrat, co budu dělat, pokračoval bych asi ve stopách dědečka a tatínka. Sestřenice Danka nedávno vzpomínala, jak jsme společně ještě s mou sestrou Martou v krytu při leteckých náletech plánovali, že Marta bude psát, Danka kreslit a já to budu vydávat. Já jsem tehdy horlivě přitakával, ač jsem byl ještě malý. Nakladatelem jsem být ale nemohl, dělal jsem to, kam jsem se mohl dostat, tedy technický obor. Po dvanáctiletce jsem šel na strojařinu, předtím jsem ještě krátce byl na matematicko-fyzikální fakultě. Chtěl jsem se zaměřit na technickou fotografii. Technicky vzdělaný jsem ale před studiem moc nebyl, nerozeznal jsem tehdy frézu od

soustruhu, v rodině tento směr nadání opravdu nebyl.

Jak se vůbec tatínek smířil s tím, že mu komunismus takto zasáhl do života?

Nakladatelství se zcela zrušilo, celá díla odváželi na nákladních autech do stoupy ke zničení, díla, na kterých si hodně zakládal. Tehdy byl do nakladatelství dosazen zmocněnec ministerstva informací a dovolili nám dětem vzít si po jednom výtisku od knih, které byly na skladě. Složitě je zaevidovali a odepsali, aby pak stejně všechno odvezli ke zničení. Je jasné, že tatínek to těžce nesl, co ale mohl dělat. Pracoval pak v Kalichu, staral se o publikační činnost církve, která byla tehdy nepatrná, snad vydání kalendáře jednou ročně, občas zpěvníku. Je pravda, že za jeho působení ještě vyšel Biblický slovník v sešitech a Biblická konkordance, což byla velká příprava pro nový překlad.

Žijete v domě na okraji Riegrových sadů, který pro vašeho dědečka navrhl slavný architekt Jan Kotěra. Jak jste jako dítě tento dům vnímal, co znamená život v takovém domě v dnešní době?

Rodiny mého dědečka a architekta Kotěry se spolu přátelily, takže volba architekta byla asi jasná. Dokonce se tradovalo, jak se děti obou rodin navzájem nakazily černým kašlem. Kotěra zpočátku dělal dědečkovi

existují atlasy a odborná literatura. Je samozřejmé, že musíme znát své dodavatele a jejich firmy, ale hlavně si musíme umět představit ty, kdo naše atraktivní zboží vyrábějí. Každý prodej se tak proměňuje v intenzivní setkání. Autoři šperků a drobných suvenýrů ve firmě Bombolulu v Jižní Africe se představují sami a přímo: fotografií a životopisem. Osvěta není jen informace o výrobcích, přijde řeč i na ceny. Fair Trade nechce a ani nemůže být laciným obchodem, mají-li ti, jejichž produkty prodáváme, být spravedlivě zaplacení. Místo údivu, že to či ono je drahé, bychom se měli spíše ptát, jak to, že toto vietnamské, čínské, asijské . . . tričko je tak laciné? Může z toho, co za ně dělnice dostane, uživit sebe a rodinu? Občas zazní: „My Češi jsme chudí, sami potřebujeme pomoc.“ Díky Obchůdku umíme oponovat: Naše země i my jsme bohatí . . . už tím, že všechny naše děti chodí do školy, lékařská pomoc je na dosah, máme fungující sociální síť a většinou i střechu nad hlavou. To, co pokládáme za samozřejmé my, není ale samozřejmé všude a pro všechny. Jako dobrovolnice se většinou angažují seniorky z pražských sborů. Být dobrovolnicí obnáší především prodávat několik hodin týdně v Obchůdku. Když přijde nové zboží, patří k tomu i účast při jeho přejímce, rozbalování, počítání, oceňování, popisování, ukládání do vitrín i zásuvek, a potom zase vytahování, sepisování, za-

balování. . . , to když připravujeme návštěvu ve sborech nebo prodejní sezónní akce. Pracovat jako dobrovolnice znamená pracovat zadarmo, „zadarmo“ ale neznamená, že ta práce nemá cenu. Být dobrovolnicí je vážný závazek, ale pro ty, kdo ho přijmou, je to dar. Všechny „obchůdkářky“ vám řeknou, že je Fair Trade těší a že dostávají mnohem více, než samy investují. Našly náplň pro svůj volný čas a cítí, že jejich práce je důležitá a smysluplná. Ale pozor: podáte prst a Fair Trade chytne celou vaši ruku. A ze zkušenosti víme, že ji hned tak nepustí.

Na závěr přicházíme s novinkou. Připojili jsme se do evropského projektu Fairtradová města, školy a církve, naše česká část projektu nese název Fairtradový sbor (resp. Fairtradové středisko Diakonie). Záštitu mu udělil synodní senior Joel Ruml a synodní kurátorka Lia Valková. Tento projekt spočívá v soustavné a cílevědomé podpoře rozvojových zemí pomocí Fair Trade, a to velmi příjemnou formou. Jde například o pití fairtradové kávy a čaje či plnění vánočních balíčků Fair Trade potravinami a výrobky. Jsme si vědomi toho, že vinohradský sbor velmi štědře podporuje o.p.s. Jeden svět a tím i myšlenku Fair Trade a chceme vám tímto velmi poděkovat. Nebereme to jako samozřejmost a vážíme si toho. Připojením se k tomuto novému projektu získají sbory certifikát „Fairtra-

Simon u hotových přáníček

Fair Trade je víc než prodej

O Obchůdku jednoho světa

Obchůdek Jednoho světa existuje již 16 let na adrese Korunní 60 a 6 let v Klimentské 18. Pro ty, kteří nemají představu, co že se to v prostorách vinohradského a klimentského sboru realizuje, se obchůdky pokusíme v následující řádcích představit: Fair Trade se dá přeložit jako poctivé, partnerské či spravedlivé obchodování mezi bohatými a chudými zeměmi. Slovo spravedlivý známe z biblického slovníku, spravedlnost je znakem Božího království a to máme hledat nejprve. Spravedlnost je znakem dobré vlády. Spravedlnost hledá, jak napravit to, co se v našich vztazích pokazilo. Cesta spravedlnosti vede k těm

opomíjeným, k těm na okraji, v našem světě k chudým, postiženým, bezdomovcům, v Bibli k sirotkům a vdovám. Chudé své vždycky budete mít s sebou, zní hlas Mojžíšův i Ježíšův. Je proto logické, že myšlenku Fair Trade jako podobu pomoci rozvoje zemím přijaly církve mezi prvními. Fair Trade je ale více než prodej. Jde o osvětu, o informovanost, o „uvědomělého zákazníka“, proto se neustále vzděláváme i my samy, dobrovolnice, které v obchůdku prodáváme. Za našich školních let se svět jmenoval jinak ... ztratil se exotický Ceylon, máme Srí Lanku, na místě Tanganjiky se nachází Tanzanie .... ještě že

i úpravy knížek, asi to však nebyl úplně jeho obor, pak tuto práci dělal Jaroslav Benda. Ten vytvořil i značku nakladatelství, což byla studna – byl to i trochu odkaz k písni Studně nepřevážena. Ale zpět k domu – byl ukončen zřejmě v roce 1909. Já jsem bydlel v domě postupně na třech místech, nejprve v bytě, kde bydlíme nyní, ještě si pamatuji, jak jsem tady lezl na okno a díval se dolů, tehdy mi výšky nevadily. V roce 1961 jsme byli násilně vystěhováni do domu v Šumavské ulici, přišla soudní exekuce se zámečnickem, že byt je pro nás moc velký. Moji rodiče se už do domu nevrátili, vrátil jsem se až já se svou rodinou v roce 1969. Jako dítě jsem dům vnímal jako něco normálního, až později jsem pochopil jeho hodnotu. Zajímavá je hlavně architektura v hale, kde nyní sídlí nakladatelství Paseka. A život v domě? Okna jsou tu velká a občas jimi dost táhne, ale je z nich nádherný pohled. Na Hradčany bylo dříve vidět celý rok, teď jen v zimě, protože stromy přece jen trochu povyrostly.

Jiří Lach v článku František Laichter: pěstitel naučné literatury – přítel filozofie (Listy 3/2007) píše o otci Janovi a synovi Františkovi jako o lidech velmi vzdělaných, a zároveň pokorných. Dodává, že pokora v Laichterově rodu nesporně souvisela s niterně usaze-

nou křesťanskou vírou českobratrské orientace. V tomto smyslu vás vnímám jako pravého syna tohoto rodu, ať už mluvíme o skromnosti, nebo o víře. Jak se ale utvářel váš osobní vztah k církvi, k víře?

Zajímavé přitom je, že celá rodina byla katolická. K evangelictví přestoupil z celé rodiny jen můj tatínek, ale vlastně mi není dodnes jasné, kdy se to formálně stalo. Najednou byl zvolen do staršovstva, pamatuji si i na jeho slib, to mi bylo možná tak deset let. Maminka byla členkou Jednoty bratrské (nynější Církve bratrské), tehdy tam byl kazatelem František Urbánek. To byl kazatel, na kterého chodil i T.G. Masaryk z Hradu. Jinak ale celá naše rodina chodila na Vinohrady. Tatínka k příklonu k evangelické víře ovlivnil profesor Hromádka, hodně i Akademická YMCA. On nezažil ono obrodné studentské hnutí, které oslovilo hodně maminku, byl zrovna v cizině. Je pravda, že už předtím se setkal v Paříži s evangelickým pastorem Arnoldem Brémondem a navázal s ním přátelství, takže i to ho v příklonu k protestantismu ovlivnilo. Moje starší sestra Marta a já jsme byli už pokřtěni a vychováni evangelicky.

Byl jste kurátorem sboru, ve kterém žijete od malička. Pamatuji se, že v období svého „ku-

rátorování“ jste byl vidět takřka všude a neponechával nic náhodě – ani pečlivost nedělních služeb ostatních presbyterů. Ti občas přišli o trochu později a vše již bylo hotovo. Jak ale na léta tohoto svého „pečování“ vzpomínáte vy? V čem vidíte pozitivní či negativní stránky vinohradského sboru?

Vůči sboru vůbec nic nemohu mít, z dob svého kurátorování snad lituji jen odchodu Evy Šormové, která hodně pracovala s dětmi, vydupávala je takřka ze země. Osobně jsem rád, že nyní je tu farářkou sestra Ester Čašková.

Vím o tom, že jste se ve starším věku začal více věnovat teologii. O jaká studia jde a co vám přináší?

Začal jsem studovat bakalářský obor na teologické fakultě, ale loni

v lednu jsem studium ukončil, nebylo to pro mě asi úplně to pravé. Jednak jsem cítil, že mě to trochu vyčerpává, jednak teologie křesťanských tradic mi úplně obsahově nevyhovovala. Oborem jsem navíc strojař a přece jen je složité se zcela přeorientovat. Navštěvuji ale přednášky celoživotního vzdělávání na evangelické fakultě, chodím tam od roku 2004. Přihlásil jsem se také do kurzu Základy evangelické teologie, který pořádá náš seniorát. Připravovat program na biblickou hodinu nebo bohoslužby mě baví, ale cítím se v této oblasti spíš jako pomocná síla.

A ještě na závěr – co vaše rodina?

S manželkou Jarmilou mám dvě děti, Lukáše a Helenu. Dohromady máme od nich sedm vnoučat, nejmladší je pětiletá vnučka.

Ptala se Jana Šarounová

S dětmi ve sboru

Vycházka na Vítkov

Ve středu 27. října dětem odpadlo náboženství, protože ve školách zrovna začaly podzimní prázdniny. Aby jim to nebylo moc líto, vyrazili jsme na Vítkov. V národním památníku na Vítkově je instalována nová expozice „Křižovatky české a československé státnosti“. Moderním způsobem a za pomoci audiovizuální techniky přibližuje období od

vzniku Československé republiky až k dnešním dnům. Kromě toho zde také probíhá výstava „Zlatá? šedesátá“ – vzpomínky na období, jehož každodenní realitu si mnozí z nás dobře pamatují. Naše děti ovšem již tuto dobu nezažily a bylo to pro ně možná dost objektivní.

Jarmila Raisová

Děti zajímalo téměř všechno, hlavně když s tím mohly hýbat

Vánoční přáníčka

V sobotu před sborovou nedělí se kromě sester, které přišly vařit společný oběd, sešly ve sborovém sále také děti. Pod vedením Heleny a Zuzky se s vervou pustily do výroby

vánočních přání do balíčků pro seniory. Vyrobyly jich opravdu neuvěřitelné množství a dle veselého halasu se přitom nenudily.

jaš

Výroba přáníček